

BROUMOVSKÝ **BIM**

INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

CENA – DOBROVOLNÁ ... DĚKUJEME ZA VÁŠ PŘÍSPĚVEK

ROČNÍK 14 - **ČERVEN** 2022 – ČÍSLO **06**

A co byste napsali Vy?

Červen je měsícem Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, slavností Narození sv. Jana Křtitele a sv. Petra a Pavla, kněžských svěcení nebo našeho farního

dne. Dobře, psaní nechme editorovi, ale přijďme alespoň na farní den, abychom i tak vzdali dík všem, kdo jednotlivé akce ve farnosti připravují.

P. Martin Lanži

Cti otce a matku – láska k životní zkušenosti

Katecheze papeže Františka při generální audienci, náměstí sv. Petra, Katechetický cyklus o stáří, středa 25. května 2022, 11. část

Při generální audienci ve středu 25. května na Svatopetrském náměstí pokračoval papež František jedenáctou katechezí z cyklu o stáří. Uvedl ji čtení ze starozákonní knihy Kazatel (2,17-18; 12,13-14), které popisuje určitou životní rozčarovanosť na sklonku života. V závěrečné kapitole ovšem autor knihy připomíná úkol každého člověka: bázeň Boží a dodržování přikázání, neboť každý náš skutek bude postaven před Boží soud.

Čtení z knihy Kazatel (2,17-18; 12,13-14)

“Proto se mi zošklivil život, neboť nic se mi nelíbí, co se děje pod sluncem, všechno je marnost a chytání větru. Proto se mi zošklivila všechna má práce, kterou jsem tady vykonal a kterou musím zanechat tomu, kdo přijde po mně. Závěrem všeho slyš toto: boj se Boha a zachovávej jeho přikázání, to je úkol každého člověka. Vždyť Bůh povolá na svůj soud každý skutek, všechno, co je skryté, ať je to dobré nebo špatné.”

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Při našich úvahách o stáří, ve kterých nadále pokračujeme, se dnes budeme zabývat knihou Kazatel, dalším drahokamem vloženým do Bible. Hned při první četbě nás tento krátký spisek zaujme, ale také zneklidní svým slavným refrémem: „Marnost nad marnost, všechno je marnost“. Tento výrok se opakuje – vše je marnost, opar a kouř, vše je prázdnota. Zarazí nás, že v Písmu svatém nacházíme takové výrazy, zpochybňující smysl existence. Ve skutečnosti ovšem Kazatelovo kolísání mezi smyslem a nonsensem ironicky zobrazuje takové životní poznání, které se odděluje od zaujetí pro spravedlnost, již zaručuje Boží soud. Samý závěr knihy naznačuje východisko z této zkoušky: „Boj se Boha a zachovávej jeho přikázání, to je úkol každého člověka“ (12,13). To je rada k řešení tohoto problému. Při pohledu na skutečnost, která leckdy zdánlivě pojímá veškeré protiklady a vyhrazuje jim stejnou sudbu, již je konečná nicota, se nám cesta lhostejnosti může jevit jako jediný lék na bolestné rozčarování. Vyvstávají v nás otázky, zda naše úsilí vůbec změnilo svět a jestli někdo dokáže uplatnit rozdíl mezi spravedlivým a nespravedlivým člověkem.

Vše se jeví neužitečně, proč tedy vyvíjet tolikou snahu?

Tento druh negativního vhledu se může vynořit v každém věku, avšak ve stáří se tato ztráta iluzí dostavuje takřka nevyhnutelně. Je tedy rozhodující, aby stáří odolávalo demoralizujícím účinkům onoho rozčarování. Pokud si staří lidé, kteří už v životě leccos zažili, uchovají nedotčené své zaujetí pro spravedlnost, existuje naděje pro lásku a také pro víru. Průchod touto – zdraví prospěšnou – krizí je pro dnešní svět klíčový. Proč? Protože kultura, která si nárokuje, že všemu stanoví míru a bude se vším manipulovat, nakonec mravně podkopává kolektivní smysl pro lásku a dobro.

Takový mravní úpadek nám odnímá vůli k činu. Domnělá „pravda“, která se omezuje na zaznamenání světa, registruje také jeho netečnost vůči protikladům, které – bez vykoupení – odevzdává toku času a údělu v nicotě. Moderní hledání pravdy v této svojí formě oděné vědeckostí, ale zároveň velice necitlivě a nemorálně, podléhá pokušení, aby se zcela rozloučilo se zaujetím pro spravedlnost. Již nevěří ve svůj osud, příslib, vykoupení.

Pro naši moderní kulturu, která by vše chtěla svěřit exaktnímu poznání věcí, je zjev tohoto nového cynického rozumu, který sčítá poznání a neodpovědnost, tvrdým protiúderem. Poznání, které nás zprošťuje mravnosti, se zprvu jeví jako zdroj svobody a energie, avšak velice brzy se mění v ochromení duše.

Kazatel ironicky strhává masku tomuto osudovému svodu, jímž je všemocné vědění – delirium vševedoucnosti, které plodí nemohoucnost vůle. Mniši starobylé křesťanské tradice přesně vymezili tuto nemoc duše, která náhle odhalí marnost poznání postrádajícího víru a morálku, iluzi pravdy bez spravedlnosti. Nazývali ji „acedií“. Je to jedno z pokušení, které přepadá všechny lidi, včetně starců. Nejedná se o pouhou lenost, nikoli, je čímsi víc. Nejde zkrátka o depresi, ale spíše o kapitulaci na poznání světa, které pozbylo zanícení pro spravedlnost a následného činu.

Toto poznání, odmítající jakoukoli etickou odpo-

vědnost a cit pro reálné dobro, po sobě zanechává nikoli neškodnou vyprázdňenosť smyslu a oslabení sil. Nejenom totiž odnímá vůli k dobru, nýbrž – zpětným nárazem – otevírá bránu agresivním silám zla. Jsou to síly pomínutého rozumu, který zcyničtil přemírou ideologie. Veškerý náš pokrok a blahobyť z nás učinil „společnosť únavy“. Měli jsme vyrábět všeobecný blahobyť, ale připouštíme vědecky selektivní trh zdraví. Měli jsme stanovit nepřekročitelnou hranici míru, ale namísto toho jsme svědky toho, jak se za sebou kupí stále nelitostnější války proti bezbranným lidem. Věda pokročila, což je přirozeně dobré, ale vážne životní moudrosť, která je něco zcela jiného.

Tento bezcitný a neodpovědný rozum nakonec odnímá sílu a energii také našemu poznávání pravdy. Nikoli náhodou žijeme v době fake news, kolektivních pověr a pseudovědeckých pravd. Je zajímavé, že v této kultuře, prahnoucí po vědění a poznávání všech věcí v nesmírné přesnosťi, se rozšířilo tolik kultivované magie. Je to čarodějnicťi s určitým stupněm kultury, které člověka přivádí do života v pověřivosti – na jedné straně se rozumem ubírá kupředu, aby poznával věci až ke kořenům, na straně druhé jeho duše potřebuje něco jiného a vydává se cestou pověry a magie. Stáří se může poučit z ironické Kazatelovy moudrosťi onomu umění, které vynáší na světlo klam, ukrytý v deliriu pravdy, k níž dospívá mysl zbavená citu pro spravedlnosť. Starci, oplývající moudrosťi a humorem, přinášejí velký prospěch mladým lidem, protože je zachraňují z osidel poznávání světa, které je smutné a ochuzené o životní moudrosť. Takoví staří lidé mládeži opětovně přivádějí k Ježíšovu příslibu: „Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosťi, neboť oni budou nasyceni.“ (Mt 5,6). Právě oni zasévají do mladých lidí hlad a žízeň po spravedlnosťi. A proto, my starci, seberme odvahu a jděme vpřed, máme ve světě veliké poslání. Prosim ale, neutíkejme se do nekonkrétního, nereálného idealismu bez kořenů, řečeno jasně: do životních kouzel a čar.

www.vaticannews.cz/25.05.2022

23. červen, sv. Josef Cafasso, kněz šibenic

Narodil se 15. 1. 1811 do chudé rodiny v Castelnovo d’Asti v severní Itálii. Již v dětství projevoval nezištnosť, soucit a velkou štedrosť k chudým. Studoval v Chieri a pro malou a slabou postavu byl škádlen od spolužáků, ale jejich posměch se brzy změnil v obdiv. Svými ctosťmi získával lásku druhých. Po vysvěcení na kněze v r. 1833 přednášel morální teologii v Turíně a byl duchovním správcem seminářského kostela u sv. Františka Assiského. Docházel také do turínské věznicě a jeho péče o odsouzené mu vynesla přezdívku „kněz šibenic“. Při své duchovní správě ve vězení mnohé obrátil na správnou cestu. Připravil na smrt 68 ubožáků odsouzených k popravě, u nichž vzbudil kajicnosť, s níž přijali smrt jako dostiučinění za svá provinění.

Věřil, že jejich dokonalá lítosť a odevzdanosť do vůle Boží je připravila pro nebe.

K této cestě chtěl pomáhat i mnoha dalším, proto napsal modlitbu: „Pane, Bože můj! Již nyní přijímám rád z Tvých rukou jakýkoliv způsob smrti, se všemi bolestmi, utrpením a strastmi, které ji budou doprovázet, jak se Tobě zlíbí.“ Na jeho prosbu papež Pius IX. propůjčil této jeho modlitbě výsadu plnomocných odpustků s omezením, které Pius X. rozšířil na všechny křesťany.

Hlavní činnosťi otce Josefa Cafasso bylo zpovídání a zde velmi spolupracoval s Duchem Svatým, k němuž se často obracel přes Pannu Marii, která je mimo jiné útočištěm hříšníků. V jednom jeho životopise jsou Duch svatý a Panna Maria označovány jako klíč do nitra a k zvnitřnění. Panna Maria je u mnoha světců označována za nejsnazší cestu k Bohu. Tuto myšlenku podporoval i Josef Cafasso.

Byl také zpovědníkem a duchovním rádcem Jana Boska a je mu přičítána zásluha na jeho výchově. Ten zase o něm napsal, že se u Josefa Cafasso spojily heroické ctosťi, které se projevovaly v životě a činech několika jiných světců. Chválí jeho nevinnosť s čistotou, mírnosť, činorodou lásku, přisnou životosprávu a dobrotu. Josef Cafasso velmi přál mládeži a podporoval Boskovu činnosť. Další osobou, s níž se snažil pozvednout mravní život v Turíně, byl Josef Cottolengo. Pro jeho „malý dům Prozířetelnosťi“ věnoval své úspory.

Umíral ve věku 49 let, v přítomnosťi Jana Boska, s úsměvem a pozdviženými rukama k nebi. Piem XI. byl nazván perlou italského kněžstva a blahorečen v roce 1925. O 22 let později byl v červnu 1947 Piem XII. kanonizován.

www.catholica.cz/Jan Chlumský

ECCLESIA IN EUROPA XXIII.

Posynodální apoštolská exhortace sv. Jana Pavla II. z roku 2003 biskupům, kněžím a jáhnům, zasvěceným osobám a všem věřícím laikům o Ježíši Kristu žijícím ve své církvi, prameni naděje pro Evropu

Smysl pro tajemství

70.

Některé rysy vyjevují oslabení smyslu pro tajemství obsažené v samotných liturgických slavnostech, které by k němu měly přivádět. Je tedy naléhavé, aby v církvi ožil ryzí cit pro liturgii. Ta je, jak připomněli synodní otcové, nástrojem posvěcování, slavením víry v církvi a prostředkem jejího předávání. Spolu s Písmem svatým a učením církevních Otců je živým pramenem autentické a pevné spirituality. Podtrhuje tradice ctihodných východních církví, skrze ni vstupují věřící do společenství s Nejsvětější Trojicí a zakoušejí svou účast na božské přirozenosti jako dar milosti. Liturgie se tak stává předjímáním konečné blaženosti a účasti na nebeské slávě.

71. Při liturgických slavnostech je třeba postavit znovu do středu Ježíše, nechat se jím osvětit a vést. Zde můžeme nalézt jednu z nejpádnejších odpovědí, které jsou naše společenství povolána

dát vágní a liché religiozitě. Církevní liturgie nemá za cíl ukájet touhy a uklidňovat lidské obavy, nýbrž naslouchat a přijímat živého Ježíše, který vzdává čest Otcovi a chválí ho a činí tak spolu s ním. Církevní slavnosti znamenají, že naše naděje k nám přichází od Boha skrze Ježíše, našeho Pána. Je třeba prožívat liturgii jako dílo Trojice. To Otec působí ve slavených tajemstvích v náš prospěch; on k nám promlouvá, odpouští nám, naslouchá nám, dává nám svého Ducha; k němu se obracíme, jemu nasloucháme, jeho chválíme a vzýváme. To Ježíš působí pro naše posvěcení a činí nás účastnými svého tajemství. To Duch Svätý působí svou milostí a činí z nás Kristovo tělo, církev. Liturgie musí být žita jako hlásání a předjímání budoucí slávy, posledního cíle naší naděje. Jak totiž učí koncil, pozemská liturgie nám poskytuje něco jako předchuť účasti na liturgii nebeské. Ta se slaví ve svatém městě Jeruzalémě, k němuž směřujeme jako poutníci, až se Kristus ukáže jako náš život a my se s ním ukážeme ve slávě.

KOMPENDIUM KATECHISMU: DESATERO PŘIKÁZÁNÍ

Druhé přikázání: Nevezmeš jméno Boží nadarmo

447. Jak se má v úctě svatost Božího jména?

Svaté jméno Boha se ctí tím, že se vzývá, že se velebí, chválí a oslavuje. Je tedy třeba se vyhnout nevhodnému užívání jména Boha – jako je rouhání, které je svou povahou těžkým hříchem, klení a neplnění slibů vykonaných ve jménu Boha.

448. Proč je zakázána křivá přísaha?

Protože se člověk dovolává Boha, který je pravda sama, za svědka lži. „Nepřisahat ani při Stvořiteli, ani při tvoru, leč když je to s pravdou, nutností a úctou“ (sv. Ignác z Loyoly).

449. Co je to křivá přísaha?

Křivá přísaha je: udělat příslib pod přísahou s úmyslem nedodržet jej nebo porušit příslib udělaný pod přísahou. Je to těžký hřích proti Bohu, který je vždy věrný svým příslibům.

Třetí přikázání: Pomni, abys den sváteční světil

450. Proč „posvětil den odpočinku a oddělil jej jako svatý“ (Ex 20,11)?

Protože v sobotu se připomíná odpočinek Boha v sedmý den stvoření, ale také osvobození Izraele z egyptského otroctví a Úmluva, kterou Hospodin uzavřel se svým lidem.

451. Jak se chová Ježíš vůči sobotě?

Ježíš uznává posvátnost soboty a božskou auto-

ritou podává její autentické vysvětlení: „Sobota je pro člověka, a ne člověk pro sobotu“ (Mk 2,27).

452. Z jakého důvodu křesťané nahradili sobotu nedělí?

Protože neděle je dnem vzkříšení Krista. Jako „první den týdne“ (Mk 16,2) připomíná první stvoření; jako „osmý den“, který následuje po sobotě, znamená nové stvoření zahájené Kristovým zmrtnýchvstáním. Stala se tak pro křesťany prvním ze všech dní a ze všech svátků: dnem Páně, v kterém On svou Paschou dovršuje duchovní pravdu hebrejské soboty a ohlašuje věčný odpočinek člověka v Bohu.

453. Jak se světi neděle?

Křesťané světi neděli a jiné zasvěcené svátky především účastí na eucharistické oběti Pána a zdržují se také těch činností, které brání vzdávat úctu Bohu a kalí radost vlastní dnu Páně nebo kazí nezbytné uvolnění mysli a těla. Jsou dovolené činnosti spojené s rodinnými potřebami nebo služby velké užitečnosti pro společenství, ale pouze pokud nevytvářejí návyky, které by ohrožovaly svěcení neděle, rodinný život a zdraví.

454. Proč je důležité, aby se neděle občansky uznávala jako sváteční den?

Aby byla všem dána možnost dostatečně užívat odpočinku a volného času, který jim umožní pěstovat náboženský, rodinný, kulturní a společenský život; mít k dispozici dobu vhodnou k meditaci, uvažování, mlčení a studiu; věnovat se dobrým skutkům zvláště ve prospěch nemocných a starých osob.

Rok 2022 ve farních akcích

leden	Tříkrálová sbírka
únor	Farní ples se v roce 2021 konat nebude
2. března	Popeleční středa – začátek postní doby
2. duben	Duchovní obnova v Otovicích (dopoledne)
15. dubna	Velkopáteční křížová cesta v Křinicích (poledne)
17. dubna	Zmrtvýchvstání Páně
3. května	250 let od posvěcení děkanského kostela (biskup Jan)
7. května	Pouť do Vambeřic
26. května	Nanebevstoupení Páně
3. června	Ekumenická bohoslužba
4. června	1. sv. zpověď
5. června	Letnice; Slavnost 1. sv. přijímání
10. května	Noc kostelů
11. června	Farní den (fara Ruprechtice)
16. června	Slavnost Božího Těla
12. – 17. července	Farní tábor
?? července	Jakubsko-Anenský víkend
?? července	Cyklopouť do Nowe Rudy
25. září	biřmování
říjen	Svatohubertská bohoslužba (Martínkovice)
říjen	Farní výlet (TV Noe, FATIMA?)
listopad	Den veteránů; sv. Martin (Martínkovice)

Rozhovor

s hongkongským kardinálem vyšetřovaným čínskou tajnou policií

Letos 11. května otřásla Hongkongem zpráva, že místní státní bezpečnost (čínská tajná policie, která působí v této enklávě od roku 2020) zadržela dlouholetého hongkongského ochránce lidských práv kardinála Josepha Zena. Státní bezpečnost sice Zena po několika hodinách propustila na kauci, ale bude devadesátiletého kněze dále vyšetřovat na svobodě. Jde patrně o nejvyšší postaveného představitele katolické církve perzekuovaného z politických důvodů od pádu železné opony. Kardinál Zen se narodil v roce 1932 v Šanghaji, v roce 1948 vstoupil do kongregace salesiánů v Hongkongu a od té doby působí především v této bývalé britské kolonii. Dlouhodobě podporuje podzemní křesťanskou církev v Číně, ale také lidskoprávní aktivisty a studenty bojující za udržení a rozvoj svobod jak v Číně, tak v Hongkongu. V posledních letech také soustavně kritizuje sblížení Vatikánu a komunistické vlády v Pekingu.

Vaše Eminence, mohli byste nám říct více o sobě? Narodil jste se v Šanghaji, že ano?

Ano, ale ještě před komunistickým vítězstvím v občanské válce jsem v roce 1948 s rodinou odešel do Hongkongu, jelikož jsem byl přijat do kongregace salesiánů.

Už delší dobu jste velmi aktivní v oblasti lidských práv. Někdo by dokonce mohl říct, že jste se angažoval v politice, nebo alespoň politických veřejných debatách.

Po vstupu mezi salesiány jsem zůstal sedm let v Hongkongu a následně studoval a učil v Itálii. V roce 1964 jsem se vrátil a také navštívil Čínu. To bylo během „kulturní revoluce“, která skončila v roce 1976 (pozn. red.: Kulturní revoluce oficiálně začala v roce 1966, ale předcházely jí prakticky nepřetržité kampaně). Bylo to něco otřesného. Získal jsem tehdy dobrou představu o životě v komunismu.

V roce 1984 jsem se tam vrátil znovu. Čína se tehdy znovu otvírala a nebylo to tam tak hrozné. Chtěl jsem přesídlit do Šanghaje, kde jsem se narodil, a začít tam vyučovat, protože učitelé tamního semináře už byli příliš staří. Na povolení od úřadů jsem čekal čtyři roky a pak přišlo náměstí Tchien-an-men... Jeden přítel mi tehdy řekl: „Nechod' do Šanghaje, zabijí tam lidi.“ Ale já mu odpověděl: „Ne, ne, tohle je naopak nejlepší čas tam jít.“ Všichni z Číny odešli a opustili ji. Já šel do Číny – brali mě tam jako přítele. Následujících sedm let jsem mohl svobodně učit v

Šanghaji, Si-anu, Wu-chanu, Sečuánu, Pekingu... Ale už po prvních šesti měsících jsem viděl, jak všechno ovládají. Ovládali církev. Mohl jsem se tajně scházet jen se salesiány, ale s nikým jiným. Velmi jasně jsem viděl, jaká je čínská realita. Bylo smutné sledovat, jak málo svobody lidé mají. Poté jsem se ale stal biskupem a už jsem zpátky do Číny nemohl. Jako biskup máte jinou roli a musíte říkat své názory nahlas. A Číně se ne vždy líbilo, co jsem říkal. Já však jednal v souladu s učením katolické církve, která po druhém vatikánském koncilu volala po větším zapojení katolíků do politiky. Především v roce 2003 jsem silně vystupoval proti návrhu bezpečnostních zákonů v Hongkongu, jež by v důsledku výrazně omezily existující svobody.

Co si myslíte o Vlasteneckém sdružení čínských katolíků a nedávno schválené dohodě o společném jmenování biskupů?

Už v 50. letech začali komunisté církev pronásledovat. Nejdříve vyhnali všechny misionáře. Pak donutili místní duchovní vstoupit do Vlasteneckého sdružení. Půlka církve to odmítla: „To nemůžeme přijmout, to už není katolická církev.“ A tak je poslali do pracovních táborů. Druhá půlka souhlasila, zůstala... Zůstala v kostelech, ale musela poslouchat vládu, která začala světit biskupy bez povolení Říma.

Během „kulturní revoluce“ byli do lágrů posíláni i ti kněží, kteří vládní nabídku přijali. Kostely byly zničeny nebo používány například jako továrny. Po „kulturní revoluci“ se část věřících vrátila do vládního Vlasteneckého sdružení a část vytvořila podzemní církev. Tehdy začal Vatikán, i s naší pomocí, uznávat ty kněží, kteří sice spolupracovali s komunisty, ale byli dobrými lidmi. Vatikán zároveň podporoval podzemní církev a mnoho oficiálních biskupů bylo legitimizováno na základě doporučení podzemních biskupů. Celé to měl na starosti kardinál Tomko (pozn. Jozef Tomko, nar. 1924), původem z Československa.

V roce 2000 ale došlo ve Vatikánu k personálním změnám a pak... se nic nedělo. Když se nic neděje, je to špatné znamení, protože se může i tak dít něco špatného, jen si toho nevíšimnete. Tomkův nástupce rozuměl jen Itálii. Následně církev zavedla vůči Číně tzv. „Ostpolitik“ – politiku kompromisu podobnou té, které se církev držela ve vztahu k východoevropským komunistickým vládám. Prioritou bylo udržovat s čínskou vládou dialog, takže jí církev začala vycházet vstříc. Potvrdila mnoho oficiálních biskupů, ale žádné podzemní. To bylo špatně, úplná katastrofa. Papež Benedikt mne pak jmenoval kardinálem, abych mu s řešením čínské otázky pomohl, ale to také nikam nevedlo. Lidé, kteří měli v této otázce v rámci Vatikánu moc, si přáli pokračování Ostpolitik. Poté přišel papež František. Papež František má velké srdce, je laskavý a dobrý, ale nechápe, jací jsou komunisté doopravdy. On zná jen ty z Jižní Ameriky, kteří bojují za chudé lidi. Ale víte dobře, jak špatní jsou komunisté, když se dostanou k moci. Ten systém je zlý. Papež jmenoval ministrem zahraničí

kardinála Pietra Parolina, který je špatný. Nadšeně prosazuje Ostpolitik a zcela ovládá vztah Vatikánu s Čínou.

Psal jsem Svatému otci mnoho dopisů, ale on na ně neodpovídá, ačkoliv když se setkáme, je vřelý a souhlasí se mnou. Ale ty dopisy podle všeho nedostává. Před čtyřmi lety mi udělil dlouhou audienci a zdálo se, že se mnou ve všem souhlasí. Loni v lednu, v říjnu a letos v červnu jsem mu byl předat své dopisy osobně v Římě, a on mi jen poděkoval.

A když jsem chtěl mluvit o té dohodě mezi Vatikánem a ČLR s ním a Parolinem zároveň, tak mi řekl, abych si promluvil jenom s Parolinem. (Pozn. red.: Kardinál Parolin se k Zenově zadržení vyjádřil slovy, že má k hongkongskému kardinálovi blízko. Vyjádřil také naději, že tato „iniciativa“ neohrozí komplikovaný dialog s ČLR.) Následně Parolin přinutil papeže, aby mne pozval na večeři, po níž jsem se jej znovu zeptal na tu dohodu, a on jen řekl: „Dobře, podívám se na to.“ To znamená, že žádná diskuse není možná. S tím mne vyprovodil ze dveří.

Kdy se ta večeře odehrála?

Druhého července, myslím. Letos. Takže už uběhly tři měsíce a stále od něj (tj. od papeže) nemám žádné zprávy. Zaprodali církev. Je to kompletní kapitulace. Je to zlo.

Když říkáte, že zaprodali církev, myslíte tím...?

Myslím tím Vatikán. A papež je za to spoluzodpovědný. Možná, že to není z jeho iniciativy, ale on to všechno dovolil. Podpořili lidi ve vstupování do schizmatické církve.

Když říkáte schizmatická církev, myslíte tím Vlastenecké sdružení čínských katolíků?

Ano.

Ale co si myslíte, že je jejich motivací pro tuto politiku vůči ČLR?

Tenhle Parolin. On nemá víru. Jednou přirovnal osobnosti, jako byl kardinál Wyszyński (1901-1981), kardinál Mindszenty (1892-1975) nebo kardinál Beran (1888-1969), ke gladiátorům. Bojovníkům z povolání. Lidem, kteří se jen chtějí předvádět na politickém bojišti. Ve skutečnosti ale hovořil sám o sobě. To on je politikem. Ve Vatikánu. Je to diplomat. Ve vztahu s Čínou mu nejde o obranu víry, ale o diplomatické vztahy.

Vraťme se ale ještě k Hongkongu. Letos během protestů byli křesťané často vidět. V ulicích například zněly křesťanské písně...

Ne tak docela. V minulosti jsme sice jako katolíci byli velmi aktivní, ale dnes místní představitel katolické církve vždy jen řeknou něco neutrálního, podobně jako ostatní církve. Někteří katolíci byli při protestech často vidět, ale vystupovali pouze sami za sebe. Tři hlavní iniciátoři Occupy Central (hongkongské protesty v roce 2014) byli protestanté. Dva z nich byli ve vězení na 18 měsíců. Jsou to velice dobří lidé – důstojní, trpěliví a plní víry.

Mluvil jste o ostatních náboženských skupinách. Máte na mysli buddhisty a taoisty? Ti zůstávají neutrální?

Jsou naprosto k ničemu.

Jsou snad koruptováni komunistickou stranou?

Rozhodně. Zcela spolupracují s komunistickou vládou. I protestanti jsou velmi rozpolčení. Existuje tu mnoho denominací. Viditelnější jsou například anglikánští biskupové. Bohužel jsou ale často provládni. Dobří jsou také anglikánští pastoři a profesori.

Ještě k letošním protestům. Viděli jsme miliony lidí v ulicích. Protesty trvají už čtyři měsíce. V čem je dnešní situace jiná oproti protestům z roku 2014, které nebyly ani tak velké ani tak dlouhé?

Z mého pohledu jde o repliku protestů před pěti lety. Tehdy bylo hlavním cílem všeobecné volební právo. Tři hlavní proponenti Occupy Central měli velmi racionální plán, jak toho dosáhnout, ale bohužel se do toho vložili studenti, kteří chtěli vést sami a nenaslouchali „starším“. To byla velká chyba. Mysleli to upřímně, měli mnoho odvahy, ale chyběly jim zkušenosti. Vláda si s nimi hrála, následně ty tři hlavní iniciátory pozavírala a všichni postupně utichli. No, a teď přišla ta extradiční dohoda... Ani teď běžní lidé nechápali, o co jde, ale naštěstí zde máme dobré právníky, kteří jim to vysvětlili. Pokud řeknete něco protivládniho, můžou [úřady] předložit nějaké falešné důkazy a odevzdat vás do rukou [čínské] vlády, čínským soudům. A to je pro vás konec, protože v Číně není žádná spravedlnost. Tím bychom přišli i

o svobodu slova. To je prakticky to jediné, co nám v Hongkongu ještě zbývá. Takže lidé vyšli do ulic. Nejdříve jeden milion, pak dva. A následně přišla skupina mladých lidí s tím, že to nestačí: „Pochoďte, jste poklidní, racionální, proti násilí, ale čeho jste dosáhli? Vláda vás neposlouchá.“

A tak začali dělat něco aktivnějšího, stále bych neřekl skutečně násilného. Ano, něco zničili, ale nikomu nikdy neublížili. Ačkoliv v posledních dnech začali sahat k násilným činům... Prochází strašlivým utrpením, a tak chtějí udělat něco symbolického, sešupují se, křičí, zapalují odpadky na ulicích, vrhají zápalné lahve v otevřeném prostoru, ale nikdy skutečně nevracejí úder [policie]. Policisté se mezitím chovají neskutečně hrubě, jako zvířata... I když se [protestující] vzdají, stejně je zmlátí a někdy...

Policie má plnou podporu vlády v Hongkongu i Pekingu, aby použila jakýchkoliv prostředků k potlačení veškerého odporu. Takže používají slzný plyn, gumové projektily, další projektily, a nakonec i ostré náboje. Hrozné. Zatýkají takové množství lidí, k dnešnímu datu asi 2000. Myslím, že už 700 z nich bylo obžalováno z výtržnictví. Za to mohou dostat až deset let. Příšerně, strašně trpí. Ale jsou odvážní. Jsou připraveni zemřít. Ale to je tak hloupé, k čemu je umírat? Měli bychom vyčkat, musíme být trpěliví. Ale oni nejednají racionálně, stejně jako tehdy studenti během Occupy Central. Nicméně věřím, že staří lidé budou mít dost odvahy, aby také vyšli do ulic a uklidnili je [mladé demonstranty]. Mohou policii vracet její násilí, ale nemohou vyhrát. Mohou

pouze prohrát. Musíme se modlit a já doufám, že se vše uklidní. I proto, že vláda může zneužít násilí v ulicích jako záminku pro odložení komunálních voleb. Obávají se, že prohrají. Tentokrát totiž prohrají. (Pozn. red.: Provádění politiky také na podzim 2019 komunální volby prohráli poměrem hlasů 4:6.) Lidé už mají vlády dost.

Myslíte, že je možné v Hongkongu dosáhnout všeobecného volebního práva?

Máme na to nárok. Je to tam napsáno – v té dohodě (pozn. red.: Jak dohoda mezi Velkou Británií a ČLR z roku 1984, tak i hongkongský tzv. Základní zákon, někdy také označovaný jako mini-ústava, přislíbily obyvatelům Hongkongu práva a svobody včetně postupného zavedení všeobecného volebního práva). Takže si to musíme nadále nárokovat. A i kdyby nám to dále upírali, nesmí nám sebrat naše svobody, jako například svobodu slova. Musíme jim to dát jasně najevo. Nenecháme si od vás všechno líbit. Můžeme jim tak zabránit, aby naši situaci dále zhoršovali.

www.forum24.cz/25.05.2022

Dosud nepublikovaný rozhovor s hongkongským kardinálem Josephem Zenem z roku 2019, kdy navštívil konferenci FORUM 2000 v Praze a kardinál Dominik Duka mu udělil medaily pražského arcibiskupa.

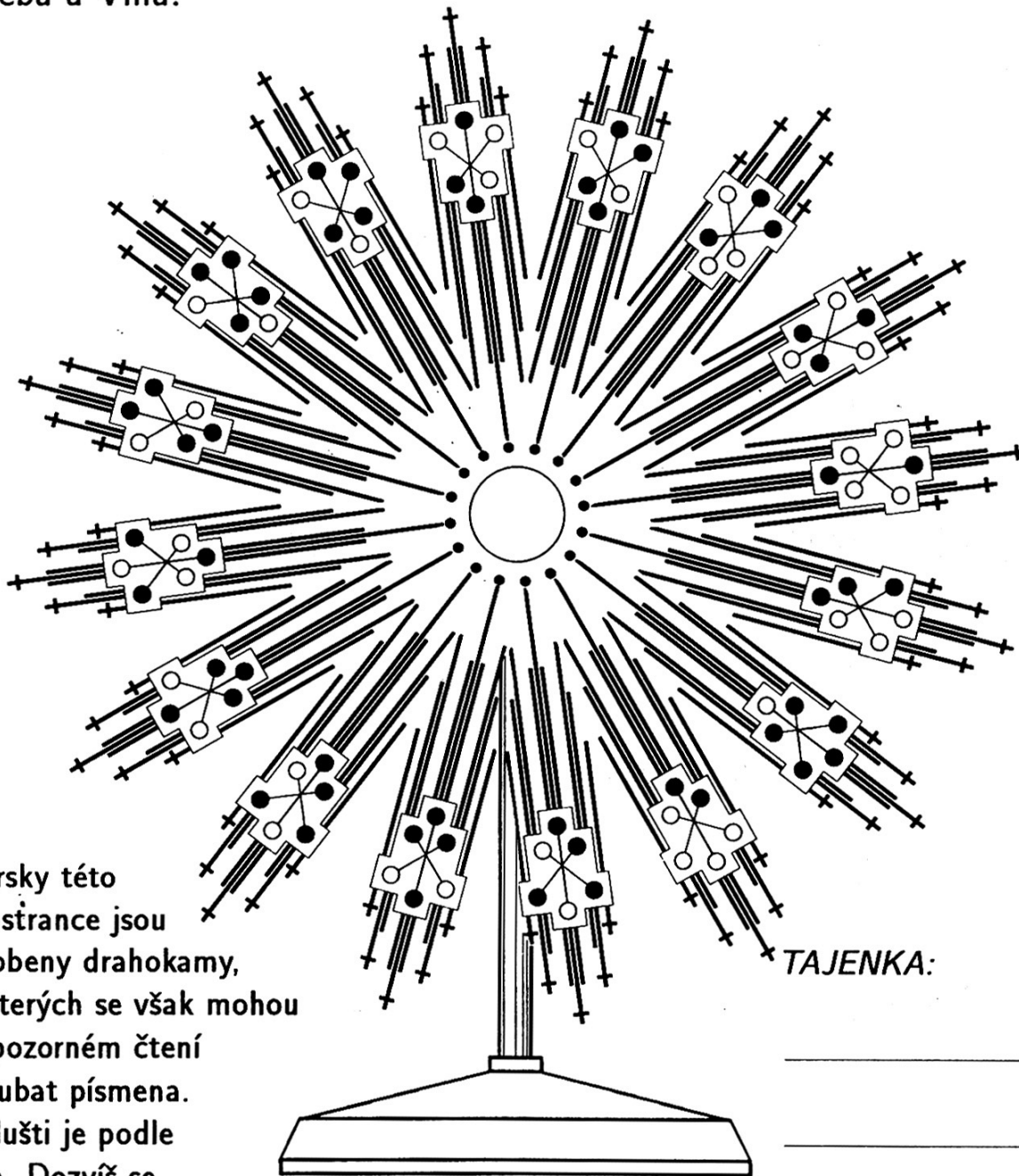
„Dobrý den, pane faráři“

Nejednou se stalo, že lidé nejrůznějšího vzdělání a taky postavení nevěděli, jak oslovit duchovního, s kterým se aktuálně setkali či mu právě psali email nebo s ním v danou chvíli telefonovali. Nejenom během sledování historických filmů se totiž mohli potkat s nejrůznějším titulováním různě společensky postavených kleriků, a tak, aby neudělali faux pas, raději konkrétního kněze oslovili rodným příjmením. Aby i tento příspěvek vyzněl co nejméně komplikovaně, je nutné zmínit, že biskup se oslovuje „Vaše excelence“ či „pane/otče biskupe“. Kardinál se pak oslovuje „Vaše Eminence“ či „pane kardinále“, nikoliv „otče kardinále“ a to proto, že kardinál představuje funkci, nikoliv stav. U opata je vhodné říkat „pane opate“, oslovení „otče opate“ náleží spíše bratřím v klášteře. Nejčastěji se však lidé setkávají s klerickým terénním pracovníkem – čili knězem, který však může zastávat různé funkce. Vikář je někdo jako okresní ředitel. Děkan či arciděkan zas označuje kněze, který vede významnou farnost. Dále jsou pak různé vedlejší či specifické pozice, jako je kaplan (ve farnosti, armádě, nemocnici, škole) nebo jenom výpomocný duchovní či kněz v důchodu. Pokud nechceme kněze oslovovat jeho občanským příjmením, protože chceme vyjádřit úctu k jeho poslání, avšak zároveň tápeme v moři titulů (ještě vůbec jsme nezmínili titul monsignor), stačí ho oslovit prostě „pane faráři“. V písemném projevu „P.“ před jménem pak v katolickém světě znamená „pater – otec“. Oslovení „otče“ používají věřící vzhledem ke kněžím obecně. V oficiálních dokumentech je pak možné se setkat s titulem „R.D.“ – Reverendus Dominus, co znamená „Důstojný pán“.

P. Martin Lanži, děkan

SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ

Slavnost Těla a Krve Páně slavíme ve čtvrtek po Nejsvětější Trojici. Děkujeme Pánu Ježíši, že je mezi námi podivuhodně přítomen v podobě Chleba a Vína.

Paprsky této monštrance jsou ozdobeny drahokamy, ze kterých se však mohou při pozorném čtení vyklubat písmena. Rozlušti je podle klíče. Dozvíš se, co řekl Pán Ježíš zástupům.

TAJENKA:

A	B	C	D	E	F	G	H	CH	I	J	K
L	M	N	O	P	R	S	T	U	V	Y	Z

MYŠLENKY NA MĚSÍC ČERVEN

ALICE MILLEROVÁ

DRAMA NADANÉHO DÍTĚTE ANEB HLEDÁNÍ PRAVÉHO JÁ

(ZRCADLO SVĚDOMÍ INSPIROVANÉ KNIHOU)

TRITON 2012

1. Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. (Jan 8,32) Toužím poznat pravdu o sobě a svém životě? Zajímám se o to, jak mě vidí Bůh? Vystavuji se často Jeho láskyplnému pohledu? Věřím tomu, že mám svou hodnotu, která nezávisí na mém výkonu?
2. Nebojím se přiznat si pravdu, i když je bolestná? Neutíkám před řešením oblastí, které jsou spojeny s negativními emocemi?
3. Uvědomuji si, v kterých oblastech jsem jakoby na poušti a kde potřebuji zakusit Boží navštívení?
Předkládám na prvním místě všechny své starosti Bohu? Čerpám svou sílu u Něj?
4. Mám odvahu přiznat si, že naplnění některých svých potřeb očekávám od svých vlastních dětí nebo těch, kteří jsou mi svěřeni?
5. Pečuji o to, aby moje legitimní potřeby byly naplněny a moje emoce byly stabilní, abych tak mohl vytvořit bezpečný prostor lidem kolem sebe? Proším Ducha Svatého, aby byl On sám mým Utěшитelem a Živou Vodou, která napájí mou žízeň po lásce?
6. Neopomínám malé radosti, které ke mně přicházejí během dne? Všímám si jich a učím se je přijímat s vděčností?
Jsem schopen/na přijímat dobro a krásu? Jsem schopen/na žasnout?
7. Nebojím se být šťastný/á? Pracuji na odstranění překážek, které mi brání přijímat dary z Otcovy ruky a prožívat štěstí a radost?
8. Umím správně rozlišovat, kdy upřednostnit potřeby toho, kdo žádá o pomoc, a kdy naopak říci NE?
9. Rozvíjím talenty, které do mého nitra vložil Bůh?
10. Ptám se na cestu, kterou mě chce vést On?
11. Naslouchám hlasu svého svědomí, a to v závažných rozhodnutích i v běžných každodenních záležitostech?
12. Mám odvahu sestoupit do svého nitra a pustit Boha do toho, co skutečně prožívám? Jsem v kontaktu se svými emocemi, nebo je v sobě potlačuji?
Neutíkám před svými ranami, ale mám odvahu vystavit je Ježíši, např. v adoraci?
13. Odvaha zakoušet i negativní pocity má smysl. Umím zacházet i se svými negativními emocemi?
Znám svůj bezpečný způsob, jak ventilovat svůj hněv, agresi a smutek? Dovolím si tyto emoce prožít, aniž bych tím někoho zranil?
14. Mám zpracované události svého dětství? Nebo jsou pro mě černou skříňkou, kterou se bojím otevřít?
15. Mám nepříjemné události svého dětství zpracované na emocionální úrovni?
16. Snažím se o to, aby moje rány byly zahojeny a abych tak nepředával/a vzorce chování, které mě samotného zraňovaly, svým dětem nebo svým podřízeným?
17. Mám k sobě úctu, i když upadnu, selžu nebo zklamu, anebo propadám beznaději a agresi vůči sobě?
Nechávám se pozvednout Pánem, který mě očisťuje, uzdravuje a zachraňuje?
18. Mám k druhým úctu, i když vidím jejich chyby?
19. Při zachování povinné úcty a pomoci vůči svým rodičům – umím si od nich udržet správný odstup a převzal jsem plnou zodpovědnost za svůj dospělý život, nebo jsem s nimi stále v takové symbióze, že mi to nedovolí rozvinout sebe sama a naplnit své vlastní povolání?
20. Zachovávám správné priority vztahů, tzn. že mí nejbližší mají přednost, anebo sloužím všem kolem sebe a mé nejbližší kladu až na poslední místo?
21. Vyjadřuji lásku svým dětem a svým blízkým takovým způsobem, aby skutečně cítili, že jsou milováni?
22. Miluji své děti nepodmíněnou láskou, nebo jsem spokojený/á zvláště tehdy, když mi dávají to, co potřebuji já? Očekávám od nich, že naplní cíle, které se mně samotnému dosáhnout nepodařilo? Očekávám od nich, že budou ve všem nejlepší? Očekávám od nich dokonalost a to, že svou radostností budou sytit a rozptylovat prázdnotu mého srdce? Dokážu je poprosit o odpuštění?
23. Stojím v pravdě, kterou poznávám, nebo se přizpůsobuji pohledu, mínění a očekávání lidí kolem mě? Povzbuzuji své svěřené k odvaze, aby následovali hlas svého svědomí? Povzbuzuji je k tomu, aby respektovali své hluboké touhy a rozvíjeli se v souladu s Božím plánem pro jejich život?
24. Jak reaguji na „negativní“ emoce svých dětí?
25. Nedopouštím se v komunikaci s ostatními manipulace?
26. Účastním se nějakého formačního programu, který mi přináší světlo a sílu, abych mohl naplnit úkol, který mi Pán svěřil?
27. Mám rozvinuté přátelské vztahy, ve kterých mohu sdílet svůj život a čerpat povzbuzení a útěchu,
abych předešel riziku žádat toto emoční nasycení od svých dětí?
28. Žije celá naše rodina nebo společenství duchem opravdového smíření? Je v naší rodině otevřená atmosféra, ve které můžeme pravdivě, a zároveň s citem mluvit o tom, co nás zraňuje?
29. Odpuštím těm, kteří mi ublížili? Nebo se v mém srdci hromadí harampádí starých křivd?
Neutíkám z obtížných situací? Umím druhé o odpuštění požádat?
30. Dovolím Bohu, aby mě očistil ve svátosti smíření? Předkládám mu nejen své hříchy, ale i své rány, z kterých mé hříchy pramení?
Dovoluji mu, aby mě On sám svou milostí uzdravoval?

NEDELNÍ BOHOSLUŽBY

5. červen

Broumov, hřb. k. PM	07:00
Otovice	08:30
Broumov, P+P	10:00
(Slavnost Prvního svatého přijímání)	
Broumov, klášter	18:00

12. červen

Broumov, hřb. k. PM	07:00
Martínkovice	08:30
Vernéřovice	10:00
Broumov, P+P	10:00
Broumov, klášter	18:00

19. červen

Broumov, hřb. k. PM	07:00
Šonov, sv. Markéta	08:30
Broumov, P+P	10:00
(Slavnost Božího Těla)	
Broumov, klášter	18:00

26. červen

Broumov, hřb. k. PM	07:00
Božanov	08:30
Ruprechtice	10:00
Broumov, P+P	10:00
Broumov, klášter	18:00

Mše sv. v týdnu, Broumov

Úterý	klášterní k.	18:00
Středa	děkanství k.	18:00
Čtvrtek	k. sv. Václava	07:00***
Pátek	děkanství k.	18:00*
Sobota	k. sv. Václava	17:00**

*Na první pátek v měsíci

3. června mše sv. i v Ruprechticích v 16:30

** V sobotu 11. června mše sv.

jenom v Ruprechticích v 15:00

** Ve čtvrtek 16. června mše sv. v kapli PM v Šonově nebude, bude Slavnost Božího Těla

Adorace: středa, P+P, 18:30 – 18:45;
pátek, P+P, 18:30 – 19:00

Svátost smíření: 20 min před každou mší sv.;
Sv. smíření před začátkem prázdnin - sobota 25/06,
P+P, 09:00 – 10:30;

Změna vyhrazena.

Návrh výuky náboženství školní rok
2021/2022,

3. tř. (1. sv. přijímání):
pátek, fara Broumov, 13:00 - 13:45

3. tř. (1. sv. přijímání):
čtvrtek, ZŠ Meziměstí 13:20 - 14:05

4. – 6. tř.:
čtvrtek, ZŠ Meziměstí, 12:40 - 13:15

5. – 7. tř.:
pátek, fara Broumov, 14:00 - 14:45

Troška průběžných změn během června

Vzhledem k několika podstatným farním událostem, jako budou Slavnost prvního sv. přijímání, farní den a Slavnost Božího Těla, dojde během posledního školního měsíce k několika změnám v programu bohoslužeb. Pozornost je tedy na místě.

Farní den 2022, sobota 11. června,
kostel a fara v Ruprechticích:

- 15:30 – mše sv. s nedělní platností (kostel sv. Jakuba v Ruprechticích)
- 16:30 - program na faře v Ruprechticích

Vlak z Broumova jede v 15:02 a přijíždí do Ruprechtic v 15:13. Zpáteční vlak z Ruprechtic do Broumova jede v 18:45 a v 19:45. Sladké a slané občerstvení je vítáno.

Červen 2022 ve farních akcích

V pátek 3. června se od 19 hod. v hřbitovním kostele Panny Marie uskuteční ekumenická bohoslužba (v případě silného působení ochranného nátěru v kostele sv. Václava). V sobotu 4. června ráno pak čeká několik dětí první sv. zpověď, aby se pak v neděli od 10 hod. v děkanství mohla uskutečnit Slavnost prvního sv. přijímání. V pátek 10. června se pak připojíme k mezinárodní akci Noc kostelů. V sobotu 11. června nás pak čeká farní den v Ruprechticích. V neděli 12. června v 11:30 bude pak tradiční česko-německá mše sv. ve Zdoňově k počtě Nejsvětější Trojice. Bohatý program šestého měsíce v roce pak bude završen 16. června Slavností Božího Těla opět v děkanství kostele. Z důvodu konání dvou zmiňovaných slavností bude nedělní mše sv. v 10 hod. jenom v děkanství kostele.

P. Martin Lanži, děkan

Paypal účet farnosti
church.broumov@gmail.com

Funguje tak, že se lidem pošle tento e-mail a oni na něj pošlou peníze přes Paypal (v PayPalu se musí zadat právě e-mail). PayPal se používá při platbách po internetu, nejčastěji ve spojení s e-bayem. Má ho dost lidí a je jednoduché přes něj něco poslat.

BROUMOVSKÝ BIM INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK
vychází každý 1. týden v měsíci jako měsíčník

Náměty na články můžete zaslat e-mailem na adresu: church.broumov@gmail.com, děkujeme...

Vydává: Římskokatolická farnost - Děkanství Broumov.
www.broumovfarnost.cz

Grafický koncept: Jan Zálíš, DTP a zlom: PINstudio, www.pinstudio.cz.
Tisk: vlastním nákladem. Náklad: 130 ks.
Uzávěrka: 15. každého měsíce.